

Komiteén har med det første anbringende gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse, tilsidesat bestemmelsen i artikel 87, stk. 1, EF og tilsidesat begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF. Der er særlig i den appellerede dom ikke foretaget en tilstrækkelig gennemgang af hverken betragtningerne vedrørende den i beslutningen behandlede støttes kompenserende karakter eller betragtningerne vedrørende støtens indvirkning på samhandelen, og der er sket tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet for så vidt angår gennemgangen af de kommunale virksomheders situation, sammenholdt med situationen for de virksomheder, der havde anlagt søgsmål.

Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 86, stk. 2, EF og nærmere bestemt en manglende gennemgang i denne sag af undtagelsen vedrørende tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Nævnte gennemgang blev derimod foretaget vedrørende de kommunale virksomheder.

Med det tredje anbringende, der vedrører tilsidesættelse af artikel 87, stk. 3, litra c), EF, anfægtes den i den appellerede dom dragne konklusion vedrørende Kommissionens ubegrænsede skønsbeføjelse med hensyn til anvendelsen af undtagelsen angående regionale vanskeligheder, og det gøres gældende, at der ikke er blevet foretaget en passende gennemgang af sagens nærmere omstændigheder.

Med det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 87, stk. 3, litra d), EF og nærmere bestemt godtagelsen af at anvende undtagelsen vedrørende »kulturelle« formål for så vidt angår Consorzio Venezia Nuova og den manglende gennemgang af denne undtagelse i forhold til de øvrige virksomheder.

Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har undladt at anerkende sammenhængen mellem den omtvistede støtte (forud for juni 1994) og den tidligere ordning (der påbegyndtes i 1973), hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 1 og 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] ⁽²⁾.

Det sjette anbringende vedrører tilbagesøgningsforpligtelsens automatiske karakter, der udgør en tilsidesættelse af artikel 14 i forordning nr. 659/1999.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2000/394/EF af 25.11.1999 om fritagelse for og nedsættelse af sociale bidrag i Venedig og Chioggia i henhold til lov nr. 30/1997 og nr. 206/1995 (EFT 2000 L 150, s. 50).

⁽²⁾ EFT L 83, s. 1.

Appel iværksat den 16. februar 2009 af Hotel Cipriani Srl til prøvelse af dom afsagt den 28. november 2008 af Retten i Første Instans (Sjette Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-254/00, T-270/00 og T-277/00, Hotel Cipriani SpA m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Hotel Cipriani SpA (ved avvocato A. Bianchini)

De andre parter i appelsagen: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Den Italienske Republik, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato »Venezia vuole vivere« og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- a) Den appellerede dom ophæves.
- b) Der gives appellanten medhold i de i første instans nedlagte påstande:
  - Kommissionens i første instans anfægtede beslutning ⁽¹⁾ annulleres.
  - Subsidiært annulleres artikel 5 i nævnte beslutning, for så vidt som der i bestemmelsen er fastsat en tilbagesøgningsforpligtelse, der ifølge Kommissionens fortolkning ligeledes omfatter støtte, der er ydet i overensstemmelse med de minimis-reglen, og/eller nævnte artikel annulleres, for så vidt som den indeholder en forpligtelse til at betale renter efter en sats, der overstiger den rentesats, der betales af nævnte virksomhed for egen gæld.
- c) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Med det første appelanbringende gør Hotel Cipriani gældende, at der er sket tilsidesættelse og foretaget urigtig anvendelse af artikel 87, stk. 1, EF, idet begrundelsen for Rettens dom er utilstrækkelig eller selvmodsigende. De bestemmelser i lovgivningen, der er blevet anset for at være i strid med artikel 87 EF, hverken fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene på fællesmarkedet i hotel- og restaurationssektoren (hvor Hotel Cipriani netop driver virksomhed), hvilket skyldes, at forholdene vedrørende Venedig kommune er så specielle, at der ikke forekommer nogen påvirkning af fællesmarkedet, fordi den omhandlede nedsættelse af bidrag begrænser sig til at kompensere for de særlige omkostninger, der belaster virksomhederne som følge af vanskeligheden ved at drive virksomhed på det relevante geografiske marked på samme vilkår som dem, der er gældende på andre dele af fællesmarkedet. Retten tog ikke disse særlige omstændigheder i betragtning i passende omfang, idet den uden at foretage en passende gennemgang af spørgsmålet begrænsede sig til at antage, at den til virksomhederne i Venedig ydede støtte oversteg de miljøbetingede ulemper, hvilket udgør en manglende eller selvmodsigende begrundelse af den appellerede dom.

2. Med det andet appelanbringende har Hotel Cipriani gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse og foretaget urigtig anvendelse af artikel 87, stk. 3, litra c), EF, idet begrundelsen for Rettens dom savner logik. Først Kommissionen og siden Retten har lagt til grund, at undtagelsen vedrørende regioner i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF ikke fandt anvendelse, hvilket er urigtigt, idet — således som det i betydeligt omfang blev godtgjort for Retten — det relevante geografiske marked berettiger den ved den statslige lovgivning bevilligede nedsættelse af de sociale bidrag, der alene tilsigter bevarelse af den socioøkonomiske struktur i byen Venedig, uden — således som det også åbenbart følger af forrige anbringende — at medføre nogen påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne til skade for konkurrencen.
3. Med det tredje appelanbringende har Hotel Cipriani gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse og foretaget urigtig anvendelse af artikel 87, stk. 3, litra d), EF, idet begrundelsen for Rettens dom savner logik. Det er i denne sag åbenbart, at nedsættelsen af de sociale bidrag er blevet ydet med henblik på bevarelse af Venedig kommunes ubestridelige kulturelle og kunstneriske arv, hvilket indebærer store omkostninger for virksomhederne i laguneområdet, der ikke rammer andre virksomheder, der er beliggende på andre områder. Rettens afgørelse, for så vidt som de bl.a. af Hotel Cipriani i denne sammenhæng fremførte betragtninger er blevet forkastet, fastslår med urette, at det ikke er blevet godtgjort, at de virksomheder, der anlagde søgsmål, hver især bar omkostninger forbundet med bevarelse af Venedigs kulturelle og kunstneriske arv. Denne antagelse er urigtig set fra flere perspektiver og navnlig, fordi det i rigeligt omfang blev godtgjort, herunder for Kommissionen, at hele Venedigs historiske centrum som sådan er blevet underlagt begrænsninger med henblik på at beskytte den arkitektoniske kulturarv.
4. Med det fjerde appelanbringende har Hotel Cipriani gjort gældende, at den bestemmelse, der indeholder forpligtelsen til at tilbagesøge den tildelte støtte, er ugyldig som følge af en tilsidesættelse af artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] ⁽²⁾. Den i nævnte artikel 14 omhandlede forpligtelse til at tilbagesøge den påtænkte støtte finder ikke anvendelse, idet den i dette tilfælde er i strid med almindelige fællesskabsretlige principper, nemlig proportionalitets-, ligebehandlings- og retssikkerhedsprincippet, således som det også blev gjort gældende for Retten.
5. Med det femte appelanbringende har Hotel Cipriani gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 15 i forordning nr. 659/1999. Beslutningen blev vedtaget af Kommissionen den 25. november 1999, hvilket var efter udløbet af den 10-årige frist, der er fastsat i nævnte artikel 15 (der givetvis finder anvendelse i denne sag *ratione temporis*), eftersom virkningerne af den hævdede statsstøtte går tilbage til lov nr. 171/1973 med betegnelsen »Legge speciale per Venezia«.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2000/394/EF af 25.11.1999 om fritagelse for og nedsættelse af sociale bidrag i Venedig og Chioggia i henhold til lov nr. 30/1997 og nr. 206/1995 (EFT 2000 L 150, s. 50).

⁽²⁾ EFT L 83, s. 1.

Appel iværksat den 19. februar 2009 af Società Italiana per il gas SpA (Italgas) til prøvelse af dom afsagt den 28. november 2008 af Retten i Første Instans (Sjette Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-254/00, T-270/00 og T-277/00, Hotel Cipriani SpA m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-76/09 P)

(2009/C 113/43)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (ved advocati M. Merola, M. Pappalardo og T. Ubaldi)

De andre parter i appelsagen: Hotel Cipriani SpA, Den Italienske Republik, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato »Venezia vuole vivere« og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Beslutningens ⁽¹⁾ artikel 1 og 2, for så vidt som den af Italien ydede støtte herved erklæres for uforenelig med fællesmarkedet, og artikel 5 annulleres, eller, subsidiært, hjemvises sagen til Retten i medfør af artikel 61 i statuten for Domstolen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Det gøres for det første gældende, at der er sket urigtig retsanvendelse ved anvendelsen af artikel 87, stk. 1, EF og at der er givet en utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår de undersøgte nedsættelser af sociale bidrags kompenserende karakter og vedrørende beviset for forenelighed af konkurrencevilkårene og påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne. Det var således med urette, at Retten på trods af, at den anerkendte, at en foranstaltning ikke udgør støtte, hvis støtten er begrænset til at kompensere for objektive økonomiske ulemper, alligevel lagde til grund, at dette princip ikke fandt anvendelse i denne sag, fordi i) der skal være en direkte sammenhæng mellem kompensationens størrelse og de ekstraomkostninger, som virksomhederne må bære på grund af deres placering i Venedigs og Chioggias laguneområde, og ii) de yderligere omkostninger, som afholdes af de begunstigede virksomheder, skal beregnes på grundlag af de gennemsnitlige omkostninger for virksomhederne i Fællesskabet og ikke for virksomhederne på fastlandet. Endvidere har Retten ikke været opmærksom på den i den anfægtede beslutning indeholdte selvmodsigelse, der består i, at Kommissionen ved bedømmelsen af situationen for den virksomhed, der er blevet betroet vandforvaltningen, har fastslået, at en foranstaltnings karakter af kompensation også kan anerkendes, når der ikke foreligger nogen sammenhæng mellem omfanget af offentlig intervention og de af virksomhederne afholdte ekstraomkostninger, og at sidstnævnte ikke nødvendigvis bør beregnes ved sammenligning med de gennemsnitlige omkostninger for virksomheder i Fællesskabet.